

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον αριθμούντες χρόνον
την κλεινήν ολκούμεν γην τών Παρθενώνων.

Ἐνθακόσα και χίλια κί' ἑπτά,
αὐτογίαις παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομῇ γιὰ κάθε χρόνο—ὄκ τὼ φράγκα εἰναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὄμως μέρη—δὲκα φράγκα και ἄσ τὸ χέρι.

Ἐβδομή Νοεμβρίου και δεκάτη,
ἔφθασε τέλος πάντων τὸ Παλάτι.

Χίλια δεκατρία,
γάμων φακαρία.

**Ψάλλει τὸ ζευγὸς τὸ χλωμὸ
τοῦ Βασιληᾶ τὸν ἐροχμὸ.**

Ἦλθες μὲ τὴν φομελιά,
φομελιτῆ Βασιληᾶ,
κι' ἡ δὴς τῶν ριμαδόρων
ἦλθες πρὸ τῶν Ἀνακτόρων
νὰ βαρεσῇ τὰ βιολιά.

Καλῶς ἦλθες σὰν και πρῶτα
ἐστὼν Ρωμηρὸν τὰ καθεστῶτα
νὰ μὲς ἔθης και νὰ σὲ δόξαι.

Και ξεγνώττας συμφοραὶς
πανηγύρια και χαραὶς
μὰ χαρὰ νὰ τραγουδοῦμαι.

Τοῦ Κορφιᾶτῆ τὸ Κουβέρο
μαρτυρεῖ μὲ τὴν δουλειά...
τὶ ζωὴ ποῦ σοῦ τὴν πέρω
σὰν γυρίζεις Βασιληᾶ.

Τώρα λέγω ἐστὸ Παλάτι
θὰ πηγαίνῃ μουσική,
κι' ἐγὼ πάντα θὰμ ἐκαί
μὲ σπινθηροδόλο ματί.

Καὶ θὰ κἀν μ' ἄσυχια
ἐστὴν γνωστὴ Δενδροστογία
τὸν ποίησά τῆς τῶρα
καθεμῖα Μανταφίρα.

Μὰρ, βαρεῖτε τὰ βιολιά,
μὰρ, βαρεῖτε τὰ σανταῦρα...
πόσο χαιρῶ, Βασιληᾶ,
γιὰ τὴν νύφη τὴν καινούρια.

Καὶ Ρωμηραὶς μπουμπουσιανῖαι,
ποῦχουν γλώσσαις σὰν ροδάκι,
κῆδου ραβδὸν ἢ καϊμέναις

γιὰ τῆς νύφης τὰ φουστάνια,
τὰ ραμμένα ἐστὰ Παρίσια,
και τὰ πλούτη τὰ περισμα.

Ἄχ! τὴν προκά τῆς Μαρίαρ ἂν τὴν εἶχανε κί' αὐταίς,
τὶ νυφάδες ζηλευταίς,
τὶ γαμπροὺς θὰ' κυνηγοῦσαν, τὶ Μαρκέζους, τὶ Βαρώνους,
ποῦ σπανίζου' στοὺς συγχρόνους.

Μὲς' στοῦ πλοῦτου τοῦς καιροὺς
τρέχουσε Ρωμηραὶς τσακίστρας,
και φουστάνια γιὰ χοροὺς
παρκαγγέλου' στῆς μοδιστρας.

Κί' ἐγὼ, κνωδαλο φουριζό,
συλλογίζομαι νὰ κἀμ
ἐνα πρῶγμα γκραντιζό
γιὰ τοῦ Πρίγκιπος τὸν γάμο.

Μὰ παραξενὴ βαλάδα,
ποῦ κί' ἐδῶ μὲς ἐστὴν Ἑλλάδα,
μὴτε μὲς' ἐστὴν Εὐρώπη
ἔως τώρα δὲν ἐκόπη.

Καλῶς ἦλθες, Βασιληᾶ,
δός μας θάρρος και κελιά
νὰ ζυτησῶμε κομμάτι
μὲ χοροὺς και μουσικαίς,
ἔγιναν και' ἐστὸ Παλάτι
διορθῶσαις μερικαίς.

Νέο τίποτε δὲν τρέχει
ἐστὸς Ρωμηροὺς τοὺς σκυλοπικαίς,
παρὰ μόνον ἐστὶ βρέχει
τῶσαις μέραις, τῶσαις νύκταις,
κι' ἀπὸ λάσπαις πλημμυρίζου' τόσα πάρακ ζηλευτά,
και' ἐστῆς λάσπαις πλατακ πλούτακ κάνουν ποῦκα τορνευτά.

Και καθένας ὀνηγλός,
ποῦ τῆς λάσπαις δρακαλιζέι.

